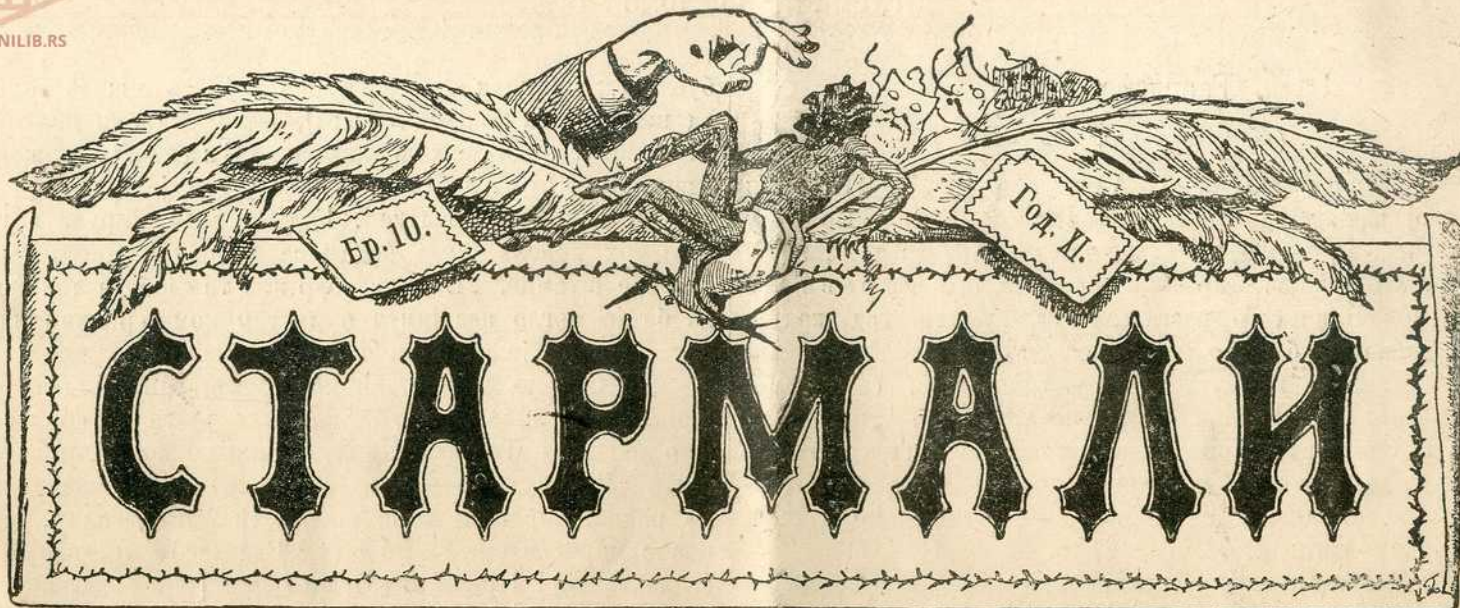

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

У Новоме Саду 10. априла 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — погоднија 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или фринка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernal-er Gürtelstrasse, Nr. 9) — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Људима,
који су данас на влади у Србији.

Ма да вам се чело
Од испара зноји,
И ма да вам нога
У процену стоји,
И ма да сте горку
Прогутали многу, —
Ви немате каде
Молити се богу.

Ви немате каде
Молити се богу,
Јербо сте у неком
Журноме вртлогу.
Журе вас од горе,
Журе вас од дол.
Жури, ко вас мрзи,
Жури, ко вас воле.
Журе вас на дану,
Журе вас у таму,
Жури вас и време,
Журите с' и сами.
„Стармалом“ је лакше,
Има више каде —
За то ће он за вас
Да с' помоли саде:

„Смилуј им се, боже,
Помоћ им подели,
То су нови људи
А добро би хтели.

Новајлије људи
Обећања стари, —
То би већ по себи
Биле тешке ствари;

А још кад се под њих
Гурне „трухла даска“ —
Ох каква ће онда
Да буде изласка!

Помози им, боже,
Рад поштених жеља
С којима су стекли
Много пријатеља.

Помози им — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —*)

Ал ако им нећеш
Да помогнеш збиља, —
Сачувај их барем
Од веће срамоте
Која на њих циља.“

Стармали.

Неколико последњих бројева „Стармалог“ закашњавали су се у више дана, па ево и овај број. Да не би ко са тога криво издаваштво овога листа, изјављујем да у томе са те стране никакве кривице нема, — узрок је закашњавању био моје поремећено здравље. Но сад се надам да закашњавања више бити неће. Ако се у тој нади преварим, молим г. претплатнике да то пријатељски извише, — та овакав лист није тако неминовно везан за извесне дане, као н. пр. политички листови. Оштећен неће бити нико. Уредник.

*) Ово нисам могао да сложим, јер је врло нечитко писано. Но ништа за то; бог разуме и најнечистије рукописе. Слагач.

Разглаголствија.

(Наравно не од Абуказема.)

„Наравно, не од Абуказема!“!.. — Ето при првој речи таки сте ме ухватили у лажи. „По чему је то наравно, „велите ви да Абуказем не пише разглаголствија!, зар није било много наравније кад је он писао разглаголствија, него сад, кад је то писање обесио на рав.“

Тако ви мене утерасте у тикву чим сам почео. Али кад је већ горе штампано то пусто „наравно“ ја га не могу избрисати, — све што могу учинити, то је да се чиним и невешт ако ви пред оно: „наравно“ напишете једно „не“, — и онда ће сасвим другчије изгледати.

Заиста је чудна ова речица „не“ кад се ма са којом другом речи споји. Таки јој обрне смисао тумбе, да је више не можеш ни познати.

Узмимо н. пр. реч „човек“; ти би га грлио и љубио, — а чим додаш „не“ — од нечовека побегло би до сто врага.

Узмимо реч „брат“, — али кад који заслепљен и претеран Хрват у Босни дода к томе само једно „не“ — онда постаје „небратство“ и у тој речи оно „не“ влада са ситуацијом, а братство стоји ту само ради ироније.

Узмимо реч „мачка“. Шта је мачка, свима нам је познато. Али кад се каже „Немачка“, онда само чујеш како преде, али ипак не можеш да познаш да је „мачка“, — док те не огребе.

И тако та реч „не“ свакој другој речи преокрене смисао. То је правило; а изузетак је само код речи „веста“, где значење остаје (или бар треба да остане) исто и онда кад вам се презентира као „невеста“.

Сетио сам се и на реч „видело“. То је невшто врло лепо, док не вавале на то Гарашанове ситне

бубице, мушице и комарчићи који сада живе само од негације (и још од нечега), — а кад они око тога приону, онда можеш казати „Видело“, можеш казати и „Невидело“, — све једно је.

А! *vous* ем „Видело“. Кад ми дође до руке који број тих новина, онда видим да у Србији заиста има слободе штампе. „Видело“ бар има те слободе толико, да би је могло позајмити и другом ком српском листу, који би је знао на боље употребити.

Колико је лепа ствар слобода штампе, кад кад је још лепша слобода нештампе. Како је то н. пр. лепо што је Пера Тодоровићу слободно било обуставити свога „Радикала“ — што се није власт умешала па му рекла: мораш и даље уређивати „Радикала“, јер иначе марш или напред (у „Видело“) или на траг (у казамате)! Према такој дилеми [јер у казамати-ма и лемају], Пера би без сумње волео напред него на траг.

А зашто је управо Пера обуставио свога „Радикала“ који се растуривао у 35+00 егземплара? Е па свршио је човек своју мисију: поделио је радикале од либерала. Ја незнам колико има у томе истине, али сву ту славу Пера никако не би требао да само за себе задржи, требао би бар мало да је подели и са г. Вадиројем, — хоћу рећи Радивојем Милојковићем.

У прочем лепо је то кад ко може за времена да изврши мисију своју, па да пружи оба образа (т. ј. за које мисли да их има) признању народа и правичности повеснице. На томе је путу и Герман Анђелић и тај пут нека нам је сретан. (Само код њега не знам да ли је реч толико о мисији колико о мусији).

Па хајде да и ја завршим моју мисију, која се састојала у томе, да за овај број „Стармалог“ напишем уводни чланак, без велике и дуге досаде поштованим читаоцима.

ПОДЛИСТАК.

Ево је, ево је!

(Бирташ Жан седи са својим гостима за столом, па приповеда догађаје из свога живота).

Чујте ме, господо моја, сад ћу да вам приповедам, шта ми се догодило лане у лето.

Седим ја једног дана у бирту, па намештам своје чаше, јер није случајно ни јелан гост био, кад уђоше два млада господина, и наручише два сатљика вина, затим још два сатљика и упусте се самном у разговор. Један се од њих обазре, па кад угледа велики сахат на зиду рече: Знате, господин Жане, то је леп сахат, добар сахат, знате. Јесте, одговорим ја, тако је, знате, тај сахат сам још од мога деде наследио: тај ми је сахат здраво мио, а иде тачно као злато.

Да, рече један, лепо куц'.

Ах, знате, рече онај други, кад је реч о сахату, паде ми на памет једна опклада, коју је неки познаник једаред од мене добио.

Како то? рекох ја.

Да, видите само, рече један, мој познаник опклadio се једаред са неким другим, који је био брат од стрица његовом оцу, да овај — ако се не варам звао се Јован — дакле, да овај Јован неће моћи десет минута у сахат гледати и сваки пут, кад год би шеталица овамо и онамо ишла, рећи: „Ево је, ево је!“ и видите господине Жане, мој је познаник опкладу добио.

Но јесте л' чули, рекох ја младићу, тај мора да је велика будала био: ја се кладим с вама, да ћу цео сахат у мој сахат гледати, који ми је тако мио, и кога сам од свога деде наследио, ја вам кажем цео сахат гледаћу у њега и непрестано ћу говорити; „Ево је, ево је!“ А опкладаћу се за пет талира!

Добро, рече младић, ево пет талира, и метне пет талира на сто. А и ја положим својих пет.

На то рече онај други младић: Знате шта, господо моја, ви можете ти десет талира код мене да депонирате, а ја ћу новац оном дати, који опкладу добије.

Добро, рекосмо обоје, и ја се одмах пред свој сахат посадим; а пет талира држао сам већ за добивене.

Ђира. За што су били они новосадски ђаци два дана затворени?

Спира. За то, јер су били сведоци.

Ђира. Богме је то лепа сведоџба нашим судским приликама.

П у с л и ц е.

⊙. Чудна је та буна у Румунији. На једном је месту угуше а на три места опет избије. Шта ли ће на последак одржати мегдан: гушење или избијање.

⊕. До сад су нам сваке године новине јављале колико је кила Бизмарк тежак. Сад се о томе ћути. Мора бити да је сад мало лакши постао.

△. Кад је већ и сама хрватска влада увидела да је укидање задруга грдна несрећа по наш народ, — онда није чудо, што је то увидио и г. Шпун Стрижић.

⊙. Између Срба и Хрвата у Далмацији дошло је до неке половине слоге. Та половност учинила је да је Лапена зацело изабран за посланика.

⊕. Даклем сада Лапена плива по реци наше половне слоге. Е тако је; Бјелановић је Хрватима црн, — хоће ли им пена бити бели, то ћемо видети.

Али немојте заборавити, господине Жане, рече младић, не смете ни за тренутак застати нити устати, јер иначе не важи опклада, а уз то не смете ништа друго да говорите.

Немајте бриге, одговорим ја, а сахат изби управо два. У тренутку се посадим, забленем се у сахат и као што петалица лупа тик . . . так; тако говорим ја: „Ево је, ево је!“ а оба младића пију међутим даље. Чујте ме, рече онај, који је новац држао оном другом, ви ћете опкладу да изгубите.

Боже сачувај, одговори му овај, то неће бити. Господин Жан неће моћи издржати; није ли тако, господине Жане?

Хм, помислим ја у себи, блебећи ти само; ваља мислиш да ти одговорим, па да изгубим опкладу? Аја, голубе мој.

Када виде, да му ништа не помаже, оде столу, где су ми цигаре стојале, тури неколико хавана у чпаг и рече: Ви ћете ми ваљда допустити, господине Жане?

Али ја само ћутим и једнако говорим: Ево је, ево је! А моји ти господари међутим запалише цигаре, на-

□. Штросмајеру су у Риму правили велике овације. Таке овације Анђелић неће никад дочекати од својих оваца.

⊕. У Београду излазе сад пеке „Мале Новине“. Нек је сретно, — али да вам донесу каквих великих новости!

*. Једва Загреб доби дозволу да зида касарну, али зидати је не смеду домородци, него пештански мајстори. — И ми признајемо да у Пешти има вештијих мајстора него у Хрватској, али разумемо и то кад се од те мајсторије зазире.

×. У Маџарској је сада мода да се презимена мењају. За то није замерити „Нашем Добу“, што му се не допада француско име: Леже, већ је од тога направио: Легер. Још би се мање чудили да га је назвао н. пр. Légfi.

Бука. Шта је то са Корнелом Јовановићем? Хајде што у Угарској не сме, то му је стара отаџбина, — али што га претераше из Србије, кад му је то садања отаџбина?

Шука. То је нека врло радикална загонетка, коју ће нам браћа радикали тек онда одгоненути кад и сами престану бити загонетка.

Ad vocem „линч“.

Кад би било у Србији „Линча“ у ствари,

пунише чаше вином, неколико испију, а за тим ме запиташу, да ли ћу с њима да се куцнем, али им ја понуду одбијем, јер да сам пио, морао бих престати говорити. Када су видели, да им све то ништа не помаже, и да им на њихова питања не одговарам, оду у другу собу, у којој мој сто са новцем стоји, и у ком је случајно кључ био, па га откључају. Али ја мишљах: Они зацело мисле, да ћу ја устати, те да им то забраним, па ћу опкладу да изгубим! Љуто се варате, ако то мислите! Ови дакле отворе, као што рекох, и изваде двадесет талира пред мојим очима, али ја се нисам с места мак'о. На то узму обоје шешире; а двадесет талира у шпаг, па ми рекоше: Збогом, господине Жане, немојте да вам буде дуго време. Они су мислили, да ћу ја скочити, па ћу опкладу изгубити. Али ја само седим па мислим: Они ваљда мисле, да сам ја тако луд, па да скочим, а они да добију опкладу? Аја! Тако вам ја останем седећи, а непрестано сам говорио: Ево је, ево је!

Оба госта изађу из бирта, а ја седим мирно, јер сам мислио, да стоје код врата и да вире кроз кључаоницу, да виде, шта ја радим.

Тако прођу десет минута, и још десет минута, (а на сахату једва три четврти на три, али мојих гостију још

Не би било до беснила
Виделовском Гари.
Ал он друге још напада
Остављен на миру,
Јер је „линч“ у Србији
Само на папиру.

Калимегданџија.

З а п и т а х

ономад једног поштеног Србина: како је? А он ми
одговори: „Земља тврда, — небо високо, — цар да-
леко, — а Герман долази ближе“.

Галантерија

Нека рекне ко шта хоће,
али ствар је јасна:
Ми смо мушки увек „галант“
на спрам пола красна.

Кад је Ева понудила,
јабуку Аламу,
знаде Адам шта „кипира“
за његову даму.

Па не хтеде у јабуку
да загризе први
Ето, то је ви 'те био
„галантом“ вам први!

Др. Казбулбуц.

Поп Панта

мисли да је учитељство отело маха над свештенством.
— Ми још нисмо чули да је који поп или калуђер
био затворен у Долгиној брашвари.

никако нема. Хм, мишљах, они ваљда мисле, да ако одмах
не дођу, да ћу устати, а они ће опкладу да добију! Аја!

Ја то помишљах, а моја жена стаде на вратима пла-
кати и чупати се, када је видеља, како седим и говорим:
Ево је, ено је!

Али Жане шта је с тобом?

Ево је, ено је!

Жане, шта ћеш!

Ево је, ено је?

Жане, Боже мој шта ти је? Ти ми не одговараш?

Ти ми се не смејеш? Ти се не мичеш? Ти ме плашиш?

Ево је, ено је!

За име Бога, говори! За што блејиш у сахат, јеси ли
болестан?

Одговорити нисам јој могао, дам јој знак руком, да
ме остави на миру, али ме жена не разумеде, него ме
ухвати за раме, па хтеде да ме са столице баци. Но то
тек нисам могао да трпим, јер би опклада била изгубљена
Говорити нисам смео, с тога је звизнем по образу, да
је све викајући напоље побегла. Али ја само даље гово-
рим: Ево је, ено је!

Не потраја ни три минута, када се врата отворе, а

Н а в и к а.

Тужио се штупер Паја
пријатељу Пери
да је срце своје дао
госпођици Мери,
И да саде без срдашца
тек онако живи,
па се чисто и сам себи
и чуди и диви
„Мој пријане!“ Пера на то:
ти си вичан томе,
та срце си поклањао
у животу своме,
колико је мени знао:
бар двадесет пута!
навика је то код тебе
баш навика љута!

Др. Казбулбуц.

Пословице са врло незнатним изменама.

Боље је имати, него умрети.

Чега се паметан стиди, тиме се Јуд поноси.

После Глише ја пун џеп. (Тако у себи мисли —
погодите ко!)

Девојачка су врата сваком од два рена.

На псу рана, у апсу и зарасла.

Не плаче слеп што није леп, већ што очију
немаш.

Нит је шијак, нит је брат.

моја жена рупи са лечником унутра, па стаде викати:
Боже, гледајте, господине докторе, полудео је!

Но то ми је још требало, да ме за лудог држе. Сто-
га дигнем обе песнице у вис, и почем нисам смео да го-
ворим, станем викати колико ми грло доносило: Ево је,
ено је!

Лечник ми опипа било и запита ме: Шта вам је, го-
сподине Жане?

У то избије сахат три.

Опклада је добивена, повичем и скочим са столице,
где су ти младићи? ја добијам пет талира.

Какви пет талира? запитају у један мах лечник и
моја жена, а ја им исприповедам целу ствар.

Боже мој, повиче моја жена, оба младића отишли су
пре по сахата, а ти си сада са двадесет и пет талира
лакши, а и пиће није плаћено!

Гром и пакзо! нека ми само дођу, показаћу им већ!
а из уста ми се силом оте: „Ево их, ено их!“

„Не“, одговори лечник „нема их“.

(По немачком).

Враголан.

Сад се већ зна ко пије а ко плаче.

Више имамо рана него кобасица.

Кад се луд нахрани сво село запали.

Где те не сврби, не дај да те чешу.

Не буди у свакој борби мирођија.

Из брачна живота.

„Зашт' се белиш?“ — пит'о Моша
своју жену Лизу.

„Само за то, јербо нам је
Апотека близу“.

Мало, мало, па и Мошу
Сличан разлог стиже.
Прошио се. — Јербо крчма
Била им још ближе.

Надрљански.

Из школе.

Учитељ. Кажи ми што, што је слатко.

Бан. Шећер.

Учитељ. Добро. Кажи ми што кисело.

Бан. Сиће.

Учитељ. Добро. Кажи ми што слано.

Бан. Со.

Учитељ. Добро. Кажи ми што опоро.

Бан. Опортувитет.

Учитељ. Хм! Изгледа као да си добро одговорио.

Али то је нека латинска реч, кажи ти то мени српски.

Бан. Но, па оскоруша.

Учитељ. Кажи ми, Јово какву пословицу. Ма какву.

Јова. Сит гладном не верује.

Учитељ. Па добро. Сад ми реци чему нас учи та пословица.

Јова. Та нас пословица учи, — та нас пословица учи. —

Учитељ. Но, па шта нас учи?

Јова. Учи нас, — учи нас — да ни гладан ситом не треба да верује.

Учитељ. Торњај се на место, магарче један, — још могу ја страдати због таквих лудих одговора. Срећа што те нико није чуо.

A la Klapphorn.

Оца-дебељка сrete
Мршави неки кале;
Први је био пијан,
Другог ноге — издале.

— кри —

Из наше торбице.

А. Збиља! шта је са твојом парницом?

Б. Шта је, — шта је!? Нема јој ни краја ни
копча. Седам година како је терамо, па ни маћи.

А. Хахаха! Твој адвокат мора да је родом из
Нерадинаца.

Б. То би и ја рекао; али кад саберем све њего-
ве „Expensnote“ — онда ми се опет чини као да је
из Огулина.

В. Имате ли ви доктора у вашем селу?

Г. Немамо.

В. Па шта радите кад вам се ко разболе?

Г. Од како је нашег села никад у њему није бл-
ло доктора; па тако ти се ми већ уверисмо, да бо-
лесник може умрети и без доктора

Д. Шта вам ради попа?

Б. Свађа се са учитељем.

Д. А шта вам ради учитељ?

Б. Свађа се с попом.

Д. А шта вам раде школска деца?

Б. Сисају.

Д. Ајд' збогом! како би школска деца сисала!?

Б. Ама веруј што ти кажем. Сисају. Сисају коб-
не примере које им дају баш они, који би требали да
уче слози и љубави.

Умрљо Нобел,

онај што је изумео прављење динамита.

Није те био стра

Изумет' пра,

Од ког је целом свету стра.

Па сад си и сам пра —

Јели те сада стра?

Банеља.

Лепа порука.

У неком приморском селу потезући рибари мреж:
из мора осете одједаред нешто тешко, те мнијући да је
неки утопљеник, спреме брже бсље једног између себе по
сеоског кнеза. Но док овај трчаше по бележника, они
извуку мртво магаре, рашта стану викати: Ој, Стапоје,
ој; рец' бележнику да је магарац.

припослао: Т. К. П. Ерцеговољанин

Окретна игра.

„Зар ви, молим, никад не играте?“

— „Како радо ох, само да знате!“

„Која вам је окретних игара

Најмилија?“ питала ме Мара.

— „Од окретних хтели би ви знати,

Коју волим најрађе играти?“

Кад би хтели, ја ћу вам и рећи:

Волим фар бл и то онај већи.“

— кри —

Сакато-верни преводи.

Krüppel-treue Uebersetzungen.

Ај болан! Куд си ти забразио!
 Krankes Ei, wo hast Du gefurchet!
 Стани море! Лако је теби кројити бунду.
 Warte Meer! Leicht ist Dir zuzuschneiden einen Pelz.
 Ала се жури, као да му стала крава на ногу!
 Der Drache eilt, als wenn ihm die Kuh auf den Fuss getreten wäre.
 Један грош има 25 пара.
 Ein Groschen hat 25 Dämpfe.
 Љуби лане док не сване!
 Küsse das vorige Jahr bis zum Morgenaufbruch.
 Неда се мајстор Глиша ни осолити!
 Es lässt sich Meister Glischa nicht einmal besalzen!
 Er ist sternhagel voll!
 Он је пун звезда и туче!
 „Lauter solche sachen!“
 Јасније такве ствари!

Браца Шаца из Госпођинаца и сека Маца из Нерадинаца.

Он се звао Шац	Из Госпођинаца,
Из Госпођинаца.	И ево их сретно
Њено име Маца	Сред Нерадинаца.
Из Нерадинаца.	Венчали се: Шаца
Кад је видео Шаца	Из Госпођинаца
Из Госпођинаца	И његова Маца
Како ј' лепа Маца	Из Нерадинаца.
Из Нерадинаца.	Одведе се Маца
Заљуби се Шаца	Из Нерадинаца,
Из Госпођинаца,	Одведе је Шаца
Очара га Маца	Из Госпођинаца.
Из Нерадинаца.	Сад је сретан Шаца
Запросио Шаца	Из Госпођинаца,
Из Госпођинаца,	А сретна и Маца
А пристала Маца	Из Нерадинаца,
Из Нерадинаца.	Све им сретно, дично —
Сватови се купе	Мени сретно слично.

Др. Казбулбуц

Из богословије.

Учитељ. Шта треба да дичи калуђера у понашању са људима, у сваком послу и разговору?
 Првогод. богос. (Не може брзо да се сети)
 Старији богос. (дошантавају му) Скромност.
 Првогод. богос. кроз нос.

Грозан случај.

Ономад се грозан случај
 десио на балу;
 Узбунио сву господу
 велику и малу,
 А женскиње наше тек се
 узмувало било! —

Ево шта се тако страшног
 тамо догодило:

Припозната лепотица
 госпођица Нела,
 што занесе пола света
 чаром вита тела,
 у сред игре стропшта се,
 паде ено бледа. —
 Очице се заклопише!
 Лица као креда! . . .
 Свако тражи да помогне
 да је дигне горе.
 а лепе јој другарице,
 хоће да је дворе,
 „Та за бога! шта је, реци!
 одговори само,
 да ти како олакшамо,
 и помоћи дамо?
 Је ли . . . „мидер' — Реци само!
 јел' те он претег'о? . . .
 Или те је јад још јачи,
 и јш тешњи стего'?!
 Ох! . . . пустите! . . . Пустите ме! . . .
 да умрем од стида“!
 тако вели лепотица!
 а речи прекида. —
 „Ох. . . како ћу, да вам рекнем?
 дајте ми, . . . ах, . . . мира! . . .
 . . . Спала ми је, . . . несретници . . .
 спала ми — — — туртира“!!!
 Зар то није грозна прича,
 да вам срце дир а?!?!!

Др. Казбулбуц.

Испод черге.

Заклали Цигани бог зна чије прасе, испекли га на сели да вечерају.

Могори цига (делећи комађе) Ево и теби, Њоња твој део.

Њоња. Сакри га дегод, па да га украдем.

Могори цига. А што да га крадем, кад ти ево дајем.

Њоња, Е, ал мени је слађе кад украдем.

Дечија наивност.

„Ма-ма, ма-ма!“ дете тепа
 И ручице мале шири,
 „Мама“ своме оцу кличе
 И никако да се смири
 А мајка се насмејала,
 Из колевке дете узе,
 Пољуби га а од смеја
 На око јој пошле сузе.
 „Ћути мали неваљалче,
 „Ја сам само мама твоја
 А отац ти јесте „мама“ —
 Ал' не твоја него моја.

— кри —

Просидба.

Он. Хоћете ли дакле са мном
 кроз цео живот ходит',
 Моја нежна дамо?
 Она. Ходит'! — Ух, фидон!
 Ја се возим само.

Надрљански.

Из суднице.

Судија. Ти си украо дебелу крмачу. Па још чију!?
 Свештеникову: — То је страшно.

Кривац. Опростите господине. Ја сам хтео да укра-
 дем вашу, ал је још здраво мршава.

Н а т п и с

на једној чаши.
 Ја сам мала, — али
 Нешто ћу вам рећи:
 За то вам бокали
 Могу бити већи.

Л. Д.

Зар већ сад?

Дошао један ђак од 12 година у трафику па иште
 да купи једну цигару.

Трафикант зачуђен запита га:

„Зар ћеш ти већ сад да пушиш?“

„Нећу сад,“ одговори мајчин ђак, „него после подне,
 кад изиђем из школе.“

Или - или.

Једно вече на беседи госпођа Н., пошто је читав
 сат говорила о еманципацији женскиња, обрати се једном
 великашу, који је до ње седео и упита га очекујући по-
 вољан одговор: Кад би, господине, и жене постајали чи-
 новницима, какво би место мени поверили.

— О, вас бих одмах поставио за управитељку на
 каквом заводу за глухо-неме.

— А за што баш ту?

— Јер или би они јадници научили брзо од вас го-
 ворити, или би ви од њих научили мучати.

Неког старог игумана позову једном на свадбу, па
 како би које јело дошло на трпезу, игуман би приметио:
 „Е, децо, ово јело ваља јести пијуцкајући вино.“ И он тај
 савет давао би не само речима него би га потврђавао и
 примером.

— А чиме ти не пијеш вина? упита га шаливи
 стари сват.

— Ја, ваистину, водом. — одговори игуман.

Пред судом.

Млада нека жена, која имађаше дете од три године,
 ступи пред суда и поротнике да је испитају, јер бејаше
 нешто скривила. Адвокат ју је бранио и за то време јед-
 нако је држао њено дете на руци.

— Господо поротници, — говораше адвокат — сми-
 лите се, ако не на њу, а оно на ово несретно дете, и
 опростите јој.

Дете је плакало из свега гласа.

— Зар вас збиља неће ганути плач овог невиног
 детета? — рече адвокат.

Председник примакнув се детету упита га: Зашто
 плачеш, мали?

Плачем — одговори дете — јер ме овај господин
 штима.

У гостионици.

Гост. Јесте ли чули, господар крчмару, ова је кечига
 бајатна, — та кечига није фришка.

Крчмар. Је сам вам ја крив! Што нисте дошли у
 прошли петак, кад сам је купио; онда јој не би нашли
 мане. А де ја могу осам дана сачувати рибу, па да се ни
 најмање не осећа. Какви су то захтеви!?

Доктор. Ове прашкове, што сам вам их прописао
 узимаћете увек после ручка.

Болесник (сиромашак). Али господине, за то треба
 новаца.

Доктор. Не, не, треба. Те ћеш лекове добити у апо-
 теци забадава.

Болесник. Не мислим ја за лекове, — него за ручак
 треба новаца.

А. Ја сам увек имао среће у љубави!

Б. Хахаха! Ето, та још сте и данас нежења.

А. Та то баш и јесте најбољи доказ моје среће у
 љубави.

— Ала драги комшија, та ви сте баш богат човек,
 који живите само од интереса својих капитала; па како
 је то да ви увек у шест сати у јутру устајете?

— Е, знате, кад устанем у шест сати, онда вру-
 штукујем у седам, а у девет сати већ ми се појави жеђ
 на пиво. А кад би устао у седам, онда би вруштуко-
 вао у осам и тек у десет би могао ићи са пувом жеђи
 на пиво. Тако би ми пропао читав један сат.

Састала се на улици два познаника: А и Б.

А. Баш добро што сам вас нашао. Би ли ми могли
 позајмити на неколико дана 50 фор.

Б. Жао ми је, али немам код себе.

А А код куће?

Б. Хвала на питању. Код куће су сви здрави. Збогом! Препоручујем се.

У некој крчми наручи гост по литре вина, ал му то вино није пријало.

— Крчмару! Зар ви немате боља вина!

— Имам; али прво се мора ово потрошити.

— Па кад је тако, онда одите да вам платим.

Гост плати и пође.

— Молим, господине, овај је новац фаличан. Зар немате бољег.

— Имам. Али прво треба да се овај потроши.

Млади Исак. Ви мени морате дати вашу ћер, — јер ја без ње не могу живети.

Стари Аврам. Ни! ви хајст? Не можете живити без моје ћери; а ви ју и не познајете, — нисте је никад ни видели.

Млади Исак. Ништа за то, што је нисам видио, — ал ја сам чуо да има 10 000 фор. мираза, — а ја без тога не могу живити.

Нови прилози на страдалнике у В. Кикинди.

Неколицина Срба у Д. Тузли скупило је 106 ф. 50 н. и то по одбитку поштанских трошкова послала је преко г. Риста Јовановића 106 фор. уреднику овога листа, који је таки тога дана ову своту опремио В. Кикиндској српској добротворној женској задруги.

Ово су имена приложника:

Њ. В. митрополит Дионисије 10 ф. Павле Стокановић 10 ф. Перко Тадић 5 ф. Браћа Мићић 4 ф. Нико Ристић 4 ф. Браћа Стокановић 4 ф. Ђорђе Ђорђевић 4 ф. Алекса Благојевић 3 ф. Јован и Ђорђе Ђукић 3 ф. Јевто Тавић 3 ф. Живко Црногорчевић 3 ф. Васо Црногорчевић 2 ф. Емил Мужа 2 ф. Ђура Спасојевић 2 ф. Драго Ђесаревић и син 2 ф. Владимир Максимовић 2 ф. Одисеј Мавракис 2 ф. Милан Новаковић 1 ф. И. Личанин 1 ф. Мило Стакић 1 ф. Мићо Милановић 1 ф. Ристо Марковић 1 ф. Мићо Памтић 1 ф. 50 н. Синови А. Васиљевића 1 ф. Стеван Костић 1 ф. Васо Стојановић 1 ф. Јован Милетић 1 ф. Јован Марковић 1 ф. Јован Отевић 1 ф. Гавро Пециковић 1 ф. Ристо Недељковић 1 ф. Ђоко Тодоровић 1 ф. Лазо Ристић 1 ф. Јеврем Ристић 1 ф. Н. Н. 1 ф. Стеван Ненадовић 1 ф. Н. Н. 1 ф. Ђорђе Каназаревић 50 новч. Лазо Сејменовић 50 новч. и моја маленкост 20 фор. — Укупно дакле 106 фор. 50 новч.

Администрацији „Стармалог“ стиглу су на горњу цел из Аachen-а следећи прилози:

од Δ — — — — 1 фор.

„ Јефте Стефановића — 4 „

Свега 5 фор

од Илије Рамадановића у Котору 2 „

Свега 7 фор.

коју смо своту одмах опремили на одбор што скупља прилоге за сироте погорелце, у име којих благодаримо родољубивим приложницима, што су се у туђини сетили своје рођене браће.

Желити је да се на ове угледају и остала браћа која још нису ништа приложила на горњу цел, те да потеку са својим прилозима што екорје да се одуже према своме ближњем у невољи.

Администрација „Стармалог.“

Изашла је из штампе књига:

„ХРИШЋАНСКЕ СВЕТИЊЕ НА ИСТОКУ“

ОД МИТРОПОЛИТА МИХАИЛА

ДРУГО ИСПРАВЉЕНО ИЗДАЊЕ.

Ко жели да са душевном насладом ову књигу прочита сад пред наступајуће ускршње празнике, нека у напред пошаље предплату од 60 новч. па ће књигу о нашем трошку добити. Ко унапред пошаље 1 фор. 80 новч. добиће о нашем трошку послате осим горе наведене, још следеће две књиге од Митрополита Михаила:

1. „СВЕТА ГОРА АТОНСКА“,

2. „ЖИВОТОПИС ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ“,
које књиге иначе коштају 2 ф. 10 новч.

Штампариа А. Пајевића у Н. Саду.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа

1888. до

од 22. марта

даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.

Из НОВОГ САДА у ПОТИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 15. марта 1888

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА

ВЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта

Фрања Христоф, Берлин и Праг.

3—6

Проналазач и творичар правог блештавог лака за под. Стовариште у Н. Саду код Љ. Стефановића.